

ми за Казака, като го гледахъ какъ живѣе. Нѣма огнище, нѣма огънь — само едно прѣстено мангалче съ малко жарава.

— Дѣдо Глигоре, — рекъхъ. — Какъ живѣешъ тука? Студено.

— Студено зеръ.

— И страшно.

— Страшно зеръ.

И отъ дума на дума, ето що ми разправи той:

— Понѣкога — кай — нощно време стоя до мангала, понагрѣя се и задрѣмамъ. Гледамъ: дохожда отпреде ми едно животинче като маймунка, съ черни очи като трънки и ме гледа. Азъ тъкмо река да замахна да го ударя, то подскочи и се изгуби. Не знамъ какво нѣщо ще е туй.

— Че какво може да бжде? — попита Рафаилъ.

— Не знамъ. Тѣй ми го разправи.

Стана късно. Разбра Казака, че азъ нѣма да се отдѣля нито на крачка отъ воденицата и ми каза:

— Азъ те виждамъ тебе, че нѣма да отидешъ да спишъ при конетѣ, ами ей тамъ между човалитѣ има мѣсто, иди легни. И завий се презъ очи съ кожуха, че ако доде маймунката, да се не уплашишъ.

Легнахъ си азъ, завихъ се хубаво съ кожуха си. И не че ме бѣше страхъ, — младъ и